

SUNDAY TIMES BESTSELLER-KIRJAILIJA NRO 1

Richard Coles

MURHA SEURA- KUNNASSA

Kirkkoherra Clementin
tutkimuksia

Richard Coles

MURHA
SEURA-
KUNNASSA

Englannin kielestä suomentaneet
Robi Vuokko ja Riina Vuokko

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos: *A Death in Parish – A Canon Clement Mystery*
Copyright © Richard Coles 2023

First published in Great Britain in 2023 by Weidenfeld Nicolson an imprint
of The Orion Publishing Group Ltd

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2024.

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Raamatunlauseet vuoden 1933/1938 Raamatusta.

Suomentaneet: Robi Vuokko ja Riina Vuokko

Kansi: Tilla Larkiala/ Taittopalvelu Yliveto Oy

Tekstitaitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-410-127-1

Painettu EU:ssa

Martinille

BADSADDLESIN SEURAKUNTA

LENTOKENTTÄ

CHAMPTONIN →

ST. THOMAS
MARTTYYRIN
KIRKKO

ST. CATHERINEN
KIRKKO

PAPPILA

KARTANO

YLÄ-BADSADDLE

ALA-BADSADDLE

CHAMPTONIN SEURAKUNTA

CHAMPTON HOUSE

JÄRVI

KAUPPOJA /
PUOTEJA

← BADSADDLESIIIN

KYLPI-
MAJA

PAPPILA

ST. MARTIN
KIRKKO

SUNTION
MOKKI

→ TIE BRAUNSTON-
BURTYN

KESKUSKATU

VANHA
KOULURAKENNUS

KIRJAN PÄÄHENKILOT

Daniel Clement, Champtonin ja yhdistyneen Badsaddlesin seurakunnan kirkkoherra

Audrey Clement, Danielin äiti

Theo Clement, Danielin pikkuveli, näyttelijä

Neil Vanloo, rikosylikonstaapeli

Lordi Bernard de Floures, paikallinen patruuna, maanomistaja ja työnantaja

Honorina de Floures, Bernardin tytär, hotellikon-sultti Lontoossa

Alex de Floures, Honorian pikkuveli, Bernardin poika, taiteilija

Nathan Liversedge, tilan entisen riistanhoitajan pojanpoika

Chris Biddle, Badsaddlesin seurakunnan apulais-kirkkoherra

Sally Biddle, Chris Biddlen vaimo

Joshua Biddle, Chris ja Sally Biddlen poika

Lydia Biddle, Chris ja Sally Biddlen tytär

Neiti March, vaatekaupan pitäjä

Jean ja Roy Tailby, hämäräperäinen pariskunta

Rouva Hawkins, varakas vanha rouva

Dora Sharman, Champton Housen entinen palkollinen

Lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaiset Herrassa, sillä se on oikein.

”Kunnioita isääsi ja äitiäsi.”

Tämä on ensimmäinen käsky, jota seuraa lupaus ”että menestyisit ja kauan eläisit maan päällä”.

Efesolaiskirje 6: 1–3

1

Audrey Clementin ilmekään ei värähtänyt, kun puolikas sämpylä lennähti vauhdilla pöydän yli ja meni täpärästi hänen ohitseeseen.

Seurasi hiljaisuus, jonka aikana Audrey teeskenteli tutkivansa lautasensa monogrammia – nimikirjaimia ”de F”, joita kiersi kaunis kukkaköynnös. Hän kohotti kulmaansa, mutta oli vaikea sanoa, oliko se lautasen tutkailun tulosta vai sanaton kommentti pöytäseurueen käytöksestä.

Sunnuntailounas Champtonissa ei sujunut aivan suunnitelmien mukaisesti. Pöydän päässä istuva isäntä, lordi de Floures, nosti katseensa samalla hetkellä kun Audrey laski omansa. Lordi de Flouresin haarukka – josta roikkui suuri, punertava pala peuranlihaa – pysähtyi lautasen ja suun välille. Hän siristi silmiään.

Pöydän yli laukaistu sämpyläohjus päätyi vahinkoa aiheuttamatta parketille ja liukui sitä pitkin kuin jälle kömpelösti laskeutuva sorsa. Sen viimein pysähtyessä pöydän kummaltakin puolelta alkoi kuulua tirsakuntaa.

”Joshua, älä viitsi. Lydia, älä yllytä...” Sally Biddle sanoi teini-ikäisille lapsilleen, mutta se sai heidät vain tirsakumaan entistä enemmän. Sally katsoi miestänsä Chrisiä.

”Heitä ei sitten voi viedä *minnekään!*” Chris sanoi mukamas vitsinä (jolle Audrey väänsi tuskastuneena suutaan) ja nousi noukkimaan sämpylää lattialta. Chris oli pitkä ja varsamainen kuin maratonjuoksija. Hänen lantionsa oli aivan liian edessä ja

kiharat vaaleat hiukset roikkuivat melkein harteille asti. Hän oli vanhempi kuin vaatteista ja eleistä saattoi päätellä, ja häntä olisi voinut luulla jossain Lontoon edistysmielisyssä kaupunginosassa työskenteleväksi opettajaksi.

”Anna olla”, lordi de Floures murahti. ”Hiiret tekevät siitä selvää, jos taloudenhoitaja ei ehdi ensin.”

”Kelpaisi minullekin”, Chris sanoi ja etsi katseellaan pöytäseurueesta jonkinlaista yhteisymmärrystä tai edes myötämiehistä hymyä. ”Siis taloudenhoitaja!”

Lordi de Floures räpäytti silmiään ja keskittyi sitten sanaakaan sanomatta ruokaansa. Haarukkaan seivästetystä lihasta oli putoillut nestettä hänen rykmenttiraitaiselle solmiolleen, joka oli verinen ja kulunut kuin sotalippu. Daniel Clement, Audreyn poika, joka oli Champtonin kirkkoherra ja asui äitinsä kanssa pappilassa puiston laidalla, yskäisi kevyesti ja yritti vaihtaa puheenaihetta.

”Liha on todella maukasta, Bernard.”

”Vähän sitkeää kylläkin”, lordi de Floures vastasi. ”Johtuneeko sitten kokista vai riistanhoitajasta?”

”Muistuiapa mieleen eräs kerta”, Audrey sanoi, ”kun kävimme mieheni kanssa sunnuntailounaalla eräässä ravintolassa... se taisi olla Norfolkissa... juuri niin, Brancasterissa. Ravintolassa ei ollut ruuhkaa, oli itse asiassa aika hiljaista, kun yhtäkkiä eräs rouva alkoi kakoa kuin tukehtumisillaan. Sali hiljeni täysin – kaikki olivat kauhuissaan – ja ajattelematta sen kummemmin nousin, tartuin rouvaa takaapäin vyötäisiltä ja kiskoin ja kiskoin. Sitten hänen suustaan lensi lihanpala, joka osui kovaäänisesti mäiskähtäen suoraan vastakkaiseen seinään kuin squashpallo. Se liha oli sitkeää. Tämä taas on mitä mainiota.” Audrey kääntyi sämpylän heittäneen pojan puoleen. ”Olisit varmaan pitänyt siitä. Ballistisesta näkökulmasta siis.”

Joshua Biddle ei tiennyt, kuinka Audreyn sanoihin olisi pitänyt suhtautua, joten hän tyytyi vain tuijottamaan ilmeettömästi.

”Anteeksi, mutta tästä tulee Bambi mieleen”, Joshuan sisko Lydia sanoi ja työnsi lautasensa kauemmas.

”Olemme kasvissyöjiä”, mutisi Joshua.

Bernard siristi taas silmiään, mutta jatkoi sitten olkapäitään kohauttaen lounaansa syömistä.

Daniel ja Audrey loivat toisiinsa merkitsevän katseen. Pahalta näytti. Uusi apulaiskirkkoherra, jonka piispa oli pakottanut Bernardin hyväksymään, kun Ala-Badsaddle ja Ylä-Badsaddle oli yhdistetty Champtonin St. Maryn seurakuntaan, ei ollut läpäissyt sunnuntailounastestiä. Kirkkoherran lapset käyttäytyivät huonosti, lordin tarjoama ruoka ei kelvannut eikä vastaanotto muutenkaan tehnyt toivottua vaikutusta.

Lounas oli katettu Rudnam-saliin, jossa yleensä järjestettiin pienimuotoisia sukutapaamisia. Huoneen seiniä koristi parisenkymmentä maalausta upeista shorthorn-naudoista, jotka muistuttivat oikeaa karjaa yhtä vähän kuin apostolit manieristisessä taiteessa. Niiden hyvät puolet – jalostetut ominaisuudet, massa ja voima – eivät olleet varsinaisesti kaunistaneet niitä, ja seisoessaan kartanon puistossa nöyriä karjapaimenten kumarrellessa niille melkein yhtä syvään kuin silloiselle lordi de Flouresille, ne näyttivät yhtä epätodellisilta olennoilta kuin minotaurukset. Maamies Hugh, jolla nimellä silloinen lordi de Floures tunnettiin, näytti hänkin maalauksissa elämää suuremmalta ja katseli karjaansa suojelevasti ja omistajan elkein kuin jalkapallojoukkueen omistaja uusimpia ulkomaanvahvistuksiaan.

”Onko teillä ollut näitä peuroja täällä... jo kauankin?” Sally kysyi hieman epätoivoisesti.

”Kauankin?” Bernard mietti. ”On niitä ollut vuosisatoja, luultavasti aina siitä lähtien, kun normanniesi-isäni asettuivat seudulle. Suurin osa siitä riistasta mitä tuolla nyt on” – Bernard heilautti tyhjää haarukkaansa ikkunaa kohti – ”polveutuu kuitenkin niistä hirvieläimistä, jotka sukumme sai Bedfordin herttualta isoisoisäni aikoina. Hän kai antoi meille kaksi kutakin

lajia – japaninhirviä, muntjakkeja, davidinhirviä – kun olimme antaneet heille tyttöjämme.”

”Naaraspeuroja?”

”Tyttöjä. Heidän pojilleen vaimoksi.”

”Sukutausta on siis kaikki kaikessa?” Chris kysyi. Audrey huomasi, että Chris tietoisesti haastoi Bernardia kommentillaan.

”On”, Bernard vastasi, ”tavallaan. Verenperimä. Silloin ainakin tietää saavansa sitä, mitä tilaa.”

Hiljaisuus.

”Kuulostaa aika feodaaliselta”, Chris sanoi.

”Eikä ihmekään.”

Audrey vaihtoi puheenaihetta.

”Rouva Biddle, vai sanonko mieluummin –”

”Sano vain Saliksi.”

”...pastorinna Biddle?”

”Niin kai. Mutta olen oikeastaan diakoni.”

”Diakonissa?”

”Nykyään taidetaan sanoa ihan vain diakoni. Enkä saa palkkaa niin kuin Chris. Teen vapaaehtoistyötä.”

”Eli vähän niin kuin kaksi yhden hinnalla?” sanoi Bernard, joka valpastui huomattessaan taloudellisen hyödyn mahdollisuuden.

”No autan toki kaikessa, missä pystyn”, Sally vastasi, ”mutta en ole pappi, joten mahdollisuuteni ovat rajalliset.”

”Et vielä”, Audrey sanoi. ”Sekin päivä kai koittaa.”

”Niinpä kai...” Sally näytti vaivaantuneelta eikä selvästi halunnut jatkaa keskustelua. Daniel mietti, mahtoiko Sallylla olla Chrisin kanssa joitain näkemyseroja papin työstä.

”Tuntuu jotenkin vanhakantaiselta, että kun olemme jo tottuneet naiseen pääministerinä, meillä ei edelleenkään ole naispuolisia kirkkoherroja”, Audrey sanoi äänellä, jota käytti ajatellessaan ääneen.

”Pappeja, äiti”, Daniel sanoi. ”Naisia ei – vielä – voi vihkiä papin virkaan.”

”Näytät kyllä ihan kirkkoherralta” Bernard sanoi terävästi. ”Enemmän kuin moni mies siinä virassa tänä päivänä.”

Sal oli pukeutunut parhaansa mukaan lounaskutsun edellyttämällä tavalla: samaan edustuskelpoiseen Laura Ashleyyn leinkiin, jota oli käyttänyt myös piispan virka-asunnolla järjestetyillä kirkonmiesten vaimojen lounailla. Piispan vaimo oli kai halunnut valaa uskoa alemman papiston vaimoihin, jotka joutuivat puurtamaan arkisessa työssään seurakunnissa.

”Thatcher on mies”, Lydia Biddle sanoi. ”Mies naisen vaatteissa, kuin mikäkin drag queen.”

Audrey irvisti. ”Älähän nyt, kultaseni. Hän saattaa joskus vaikuttaa vähän teennäiseltä, mutta hän on päässyt aivan huijulle asti; nainen miesten maailmassa.”

”Ei hän mikään feministi ole. Sitä minä tarkoitin.”

”Naisia on kirkkoherroina varmaan pikemminkin kuin arvaammekaan”, Bernard mutisi. ”Milloinkohan tekin, rouva Biddle, nousette alttarille heiluttelemaan käsiänne ja hokkuspokkustelevaan?”

”Oikeastaan nautin diakonina olemisesta. Se on jo itsessään hyvin arvokas ja merkittävä tehtävä.”

Audrey'n kulmat kohosivat. ”Kun saa toimia ehtoollisavustajana?”

”On se paljon muutakin...”

”Mutta et voi... miten se sanottiinkaan, Daniel?”

”Toimittaa kirkollisia toimituksia.”

”Entä sinä, Audrey?” Chris keskeytti. ”Onko kotilieden ääressä puuhailu riittänyt sinulle?”

”Voi, oli minulla pikkuinen työ ennen kuin tapasin Danielin isän.”

”Millaisia töitä hyvin kasvatetut nuoret tytöt tekivät ennen kuin avioliitto ja äitiys kolkuttivat ovelle?”

”Olin sairaanhoitaja St. Thomasin sairaalassa. Lontoon pommitusten aikana.” Audrey hymyili säteilevästi ja nautti täysin rinnoin pienestä voitonhetkestään.

Rouva Shorely, Champtonin taloudenhoitaja, ilmestyi ovi-aukkoon. Hän oli jo yli kuudenkymmenen, hento ja heiveröisen näköinen nainen, mutta pyöritti taloutta asiantuntevasti ja tiukalla otteella. ”Joko herrasväki on valmis?” hän sanoi tavanomaisella, monotonisella äänensävyllään (josta erotti hitusen ärtymystä) ja alkoi sitten vastausta odottamatta kerätä lautasia pöydästä. Kun hän huomasi parketille heitetyn sämpylän, hän laski lautaspinon hiljaa tuhahtaen ja käveli noukkimaan sämpylää lattialta.

Joshua ja Lydia tirskuivat taas.

De Flouresien Norfolkin tilusten mukaan nimetty Rudnam-sali ei ollut talon suurin tai loisteliain huone, mutta se oli kuitenkin niin suuri, että siellä kaikui. Kaikki äänet toistuivat pienellä viiveellä, nauru kaksinkertaistui, pudotetun haarukan kilahdus kimposi seinistä ja kesti aina hetken ennen kuin äänen lausuttu kommentti vapautti energiansa. Daniel pohtikin toisinaan, oliko 1700-luvun whigien salongeissa syntynyt niin mieleenpainuvia aforismeja ja sitaatteja keskustelijoiden älykkyden lisäksi myös huoneiden akustiikan ansiosta. Ne, jotka ovat tottuneet kaikuun, sovittavat puheensa ja käytöksensä sen mukaan, kun taas kaikuun tottumattomien puhe puuroutuu yllättävien äänien ja kummallisten taukojen vuoksi.

Biddlen lasten kikatus leijui vielä ilmassa kuin savu, kun rouva Shorely kyykistyi vaivalloisesti nostamaan sämpylän lattialta.

”Haluatteko jälkiruoan heti vai pidättekö tauon?”

”Pikimmiten, kiitos, rouva Shorely. Ja kahvi sitten kirjastossa.”

”Totta kai.”

Rouva Shorely tallusteli pois huoneesta. Mennessään hän katsoi Biddlen lapsia syvästi paheksuen.

Bernard rikkoi hiljaisuuden.

”Oletteko jo kotiutuneet tänne, rouva Biddle? Onko pappila mieleinen?”

”Voi, se on meille aivan liian suuri. Saa nähdä, miten saamme hoidettua sitä. Saati lämmitettyä.”

Daniel säpsähti. Ala-Badsaddlen pappila, yrjöenaikainen ja eleettömän tyylikäs talo, oli kauneimpia koko Stow’n hiippakunnassa. Francis Smith of Warwick oli rakentanut talon vuonna 1730 silloisen papin kolmannelle pojalle.

”Eikö se siis ole hyvässä kunnossa?”

”Se on tainnut olla hieman huonolla hoidolla”, Chris sanoi. ”Ikkunat pitäisi uusida. Hiippakunta ei ilmeisesti ole halunnut asentaa niihin sisäpuutteita, niin että saataisiin toiset lasit.”

”Ei ole voinut”, Audrey sanoi. ”Pappila on museoviraston suojelema. Ymmärrän kyllä, miltä teistä tuntuu. Meillä pappilan salongissa vetää aivan vietävästi, kun tuuli puhaltaa koillisesta. Mutta sitä vartenhan meillä on villavaatteita...”

Daniel ajatteli edeltäjänsä, kaniikki Dolbenia, joka eläkkeelle jäätyään oli poistattanut keskuslämmityksen talostaan, koska oli tuntenut olonsa ”kolmenkymmenen pappilassa vieteyn vuoden jälkeen kuin kasvihuoneessa hikoilevaksi orkideaksi”.

”...mutta tiluksilta saa aina tarvittaessa jonkun maalaamaan ikkunanpuutteita tai korjaamaan hajonneen portin, jos sellaiseen tulee tarvetta.”

”Ahaa”, sanoi Chris, ”kenen kanssa voin jutella näistä asioista?”

Bernard keskeytti. ”Pelkään pahoin, että teidän tapauksessanne sekini on museoviraston heiniä...”

”Vai niin”, Chris sanoi pettyneenä, ”mutta tähän toimitte Champtonin St. Maryn suojelijana...”

”Ja vain Champtonin St. Maryn. Piispa nimittäin yhdisti – niputti – Badsaddlet pastoraattiin tarkoituksenaan säästää hiippakunnan varoja. Mutta piispa ei suinkaan ole ainoa, jonka on leikattava menoja.” Bernard kertoi kaiken tämän nostamatta katsettaan pöytätabletistaan, johon oli kirjailtu varsin yksinkertainen kuva kartanosta. ”Kas, sieltä rouva Shorely tuleekin jälkiruoan kanssa.”

Rouva Shorelyn lähestyvien askelten voimistuva ääni täytti huoneen epämukavan hiljaisuuden.

”Jättäkää pöydälle vain”, Bernard kehotti. Rouva Shorely asetti uunituoreen paistoksen ja vaniljakastikkeen lordin eteen.

Bernard jakoi annoksia omena-karhunvatukkaipaistoksesta. ”Oman tarhan omenoita. Kastikkeesta saamme kiittää herra Birdiä.”

Audrey ojensi kulhoja pöytäseurueelle, sitten kastiketta, jonka pinta, hän totesi, oli yhtä kurttuinen kuin Rivieralla päivettyneen rouvashenkilön kasvot.

Bernardin kehotuksesta Daniel otti sivupöydältä pullon sauternesilaista premier cru -viiniä ja kaatoi äidilleen lasillisen.

”Rouva Biddle?”

”Ei kiitos, emme juurikaan käytä viiniä.”

”Käytä viiniä?” Bernard kummasteli. ”Kuinka kummallinen ilmaisu – kuulostaa siltä kuin viini olisi kalanmaksaöljyä...”

”Liittykö maksanne hyvinvointi tähän päätökseen?” Audrey kysyi.

”En vain pidä alkoholin mausta”, Chris Biddle vastasi. ”En ole koskaan pitänyt.”

Bernard katseli kullanhohtoista, täyteläistä viiniä lasissaan, ja pyöräytti sitä kerran niin, että lasin reunoille jäi siirappimaiset valumajäljet. ”Minä taas en voisi elää ilman viiniä.” Hän siemaisi lasistaan ja nojautui taaksepäin tuolissaan nautiskelakseen viinistä täysin siemauksin.

”Kas, tuollahan on Honoria...” Audrey sanoi pirteästi.

Kunnianarvoisa Honoria de Floures oli puistossa ratsastamassa. Hän oli kieltäytynyt isänsä viime hetkellä esittämästä lounaskutsusta ja oli sen sijaan lähtenyt ratsastamaan lempihevosellaan. Se oli energinen, pähkinänruskea tamma, jolla oli pellavainen harja ja häntä. Vaikka Honorialla oli yllään vain tällin sekalaisista varusteista kootut pukineet, hän näytti harkitun tyylikkäältä ravatessaan ohi.

”...eikö hän näytäkkin upealta! En koskaan oppinut pomppi-
maan satulassa oikeaan tahtiin. Kun pompottaisi jojoa. Sitä-
kään en koskaan oppinut.”

”Honorია saa kaiken näyttämään helpolta”, Daniel sanoi
ihailevasti, ja hänen äitinsä mietti hetken, oliko hän aikeissa
huokaista kuin rakkaudesta kipeä maalaispoika.

Sen sijaan Daniel siteerasi vanhaa laulua.

”Oi näethän kuinka tuo neito
puutarhassa yksin käy,
auringon paisteenkaan hohde
ei hiustensa kullalta näy...”

”Honorian hiukset ovat punaiset, Daniel”, sanoi Audrey, joka
ei malttanut olla kiusoittelematta poikaansa. ”Hän sopii niin
hyvin tähän ympäristöön. Eikö hän ollut käymässä viime vii-
kollakin?”

”Honorია käy täällä aika usein tätä nykyä”, Bernard vastasi.
”Kun ei ole töissä. Hän on siis tyttäreni”, hän lisäsi, jotta Bidd-
let tietäisivät, kenestä puhuttiin. ”Asuu Lontoossa. Tekee siel-
lä töitä.”

”Mitä hän tekee työkseen?” Sally kysyi.

Bernard mietti hetken ja vastasi sitten, ”En oikeastaan tiedä.
Jotain hotelleihin liittyvää.”

”Hän on tapahtumasuunnittelija”, Audrey sanoi. ”Hän suunnittelee... tapahtumia, kuten suuria häitä tai... yritysten lanseerauksia...” Sanat kuulostivat Audrey'n huulilla juuri keksityiltä. ”Hänen ansiotaan sekin on, että Daniel on täällä.”

”Kuinka niin?”

”Olin Lontoossa Kinnerton Squaren St. Martinin kirkkohera ennen kuin siirryin tänne”, Daniel sanoi. ”Honorია oli töissä hotelli Motcombessa aivan naapurissa. Tutustuimme samalla kun neuvottelimme Belgravian morsianten usein järjettömistä vaatimuksista.”

”Kuten?” Chris Biddle kysyi äänellä, jollaista hengenmiehet usein käyttivät alkaessaan puhua työasioista.

”No, heille häätjuhla oli se tärkein asia. Kirkossa käytiin vain pitämässä eräänlainen pittoreski alkusoitto vastaanotolle. Siellä oli merkitystä suunnilleen saman verran kuin kukka-asetelmilla tai cocktailtarjoiluilla. Jos yritimme lempeästi tuoda esiin vihkimisen juridiseen tai hengelliseen puoleen liittyviä näkökohtia, morsiamet saattoivat hämmentyä suurestikin. Eivät tosin kaikki.”

”Se ei ole millään voinut olla suuri seurakunta...”

”Ei, se oli pieni. Postimerkin kokoinen.”

”Miksi siellä sitten järjestettiin niin paljon häitä?”

”Kaunis kirkko, hieno Belgravian kaupunginosa, sopiva sijainti suurille hotelleille.”

”Mutta miten niin monet pariskunnat saivat mennä siellä naimisiin?”

Yleensä vain seurakunnan alueella pysyvästi asuvat saivat mennä naimisiin seurakunnan kirkossa, mutta muutamia poikkeuksiakin oli.

”Meillä oli käytössä varsin... suvaitseva linjaus sen suhteen miten vaatimuksia tulkittiin.” Seurasi hiljaisuus, ja Daniel tunsi punan nousevan poskilleen. ”Edeltäjäni olivat päättäneet käytännöistä, ymmärrättehän.”

”Ahaa, vai niin.” Chris sanoi.

”Niin”, Audrey sanoi, ”noin puolet pareista kirjasi kirkonkirjoihin osoitteekseen pappilan. Siellä oli täydempää kuin herra Rachmanin slummeissa.”

Daniel irvisti. ”Se oli kyllä hieman monimutkaisempaa, äiti. Useimmiten parit olivat perheistä, jolla oli tai oli ollut taloja seurakunnan alueella, joten heillä oli sitä kautta suora yhteys kirkkoon...”

”Ainoa suora yhteys, jonka muistan sinun maininneen, oli heidän pankkitililtään St. Martinin seurakunnalle. Loistavaa bisnestä!”

PASTORI PULASSA! ENGLANTILAISKYLÄSSÄ KUOHUU JÄLLEEN

Pieni Champtonin kylä on tuskin ehtinyt toipua kirkossa tapahtuneen veriteon aiheuttamasta järkytyksestä, kun seurakunnan rauhan rikkoo uusi henkirikos.

Kirkkoherra Daniel Clement tekee parhaansa pitääkseen toraisan laumansa kasassa. Epäsopua aiheuttaa sekin, että Champtonin seurakunta on päätetty liittää yhteen naapuriseurakuntien kanssa, ja kirkkoherra saanut työtoverikseen kappalaisen, joka osoittautuu tiukaksi konservatiiviksi. Lisäksi Danielin omapäinen äiti puuhastelee selvästikin jostain, minkä haluaa pitää pojaltaan salassa. Eikä hän ole ainoa.

Lopullisesti sekasorto pääsee valloilleen, kun tapahtuu uusi verityö, joka tällä kertaa näyttää harkitulta rituaalimurhalta.

Murha seurakunnassa on toinen osa kirkkoherra Clementin tutkimuksista kertovasta dekkarisarjasta.

Richard Coles (s. 1962) on anglikaanipappi ja tuottelias kirjailija. Hänen värikkääseen menneisyyteensä kuuluu menestykseäs muusikon ura 1980-luvulla supersuosituksessa The Communards -yhtyeessä. Coles on myös kysytty tv- ja radiopersoonana. Coles asuu Englannin Northamptonshiressä, missä hän toimii Finedonin kylän pastorina. Häneltä on aiemmin ilmestynyt mm. *Murha ennen iltahartautta*.

84.2

Kansi: Tilla Larkiala/Taittopalvelu Yliveto Oy

www.minervakustannus.fi

minerva

ISBN 978-952-410-127-1

9 789524 101271